

NEJPRODÁVANĚJŠÍ AUTOR SOUČASNOSTI

DAN
BROWN

POČÁTEK

ARGO

DAN BROWN
POČÁTEK

DAN BROWN POČÁTEK

Přeložili Michala Marková a David Petrů

ARGO

DAN BROWN: ORIGIN

Copyright © Dan Brown, 2017

Czech edition © Argo, 2018

Translation © Michala Marková, David Petrů, 2018

ISBN 978-80-257-2386-9 (váz.)

ISBN 978-80-257-2396-8 (e-kniha)

Památce mé matky

*Musíme být ochotni zbavit se
života, který jsme plánovali: jen tak
se nám dostane života, jenž na nás čeká.*

– JOSEPH CAMPBELL

Fakta:

Veškerá umělecká i architektonická díla,
vědecké údaje a náboženské organizace
v tomto románu jsou skutečné.

PROLOG

Staříčká zubačka se ploužila do kopce strmého tak, až člověka jí mala závrat, a Edmond Kirsch upřeně sledoval rozeklané horské vrcholky nad sebou. Masivní kamenná budova kláštera, jež se v dálce tiskla ke kolmé skalní stěně, jako by visela v prostoru a zázračně splývala s vertikálou propasti.

Tato katalánská svatyně vzdorovala zubu času i neúnavné síle gravitace už přes čtyři staletí a celou tu dobu neochvějně plnila jeden jediný účel: chránit své osazenstvo před útokem moderního světa.

Paradoxní je, že dnes se právě oni pravdu dozvědí jako první, pomyslel si Kirsch a přemítal, jak asi budou reagovat. Z historického hlediska jsou boží služebníci ti nejnebezpečnější lidé na světě, a to zejména když se jejich božstva ocitnou v ohrožení. *A já se zrovna chystám takřikajíc vrhnout hořící kopy do sršního hnízda.*

Vláček dojel až na vrcholek a na nástupišti na Kirsche čekala osamělá postava. Muž vyzábělý jako kostlivec měl na sobě tradiční katolickou fialovou kleriku, bílou rochetu a na hlavě solideo. Kirsch ty ostré rysy znal z fotografií. Pocítil nečekaný nával adrenalinu.

Takže Valdespino mě přišel přivítat osobně.

Biskupa Antonia Valdespina znal ve Španělsku každý: nejenže byl důvěrným přítelem a rádcem samotného krále, ale šlo i o jednoho z nejhlasi-
tějších a nejvlivnějších obhájců konzervativních katolických hodnot a tradičních politických zásad.

„Vy budete zřejmě Edmond Kirsch,“ pronesl melodicky biskup, když Kirsch vystoupil z vlaku.

„Vinen v plném rozsahu,“ usmál se Edmond a stiskl svému hostiteli kostnatou pravici. „Rád bych vám, biskupe Valdespino, poděkoval za zorganizování této schůzky.“

„Já si cením toho, že jste o ni požádal.“ Biskup měl silnější hlas, než Kirsch předpokládal – jasný a pronikavý jako zvon. „Muži vědy, a zejména tak proslulí, jako jste vy, se s námi nechodí radit nijak často. Tudy, prosím.“

Valdespino vedl Kirsche po nástupišti a klerika mu pleskala v chladném horském větru.

„Přiznám se vám,“ řekl Valdespino, „že jsem si vás představoval jinak. Čekal jsem vědce. Vy jste přitom spíš...“ S lehkým pohrdáním se zahleděl na hostův elegantní oblek značky Kiton50 a boty z pštroší kůže od Barkera. „Pásek – tak se tomu myslím říká, ne?“

Kirsch se zdvořile usmál. „*Pásek*“ *se už bezkých pár desítek let neříká.*

„Přestože jsem si přečetl, čeho všeho jste dosáhl,“ pokračoval biskup, „stále si nejsem tak docela jistý, jaký je vlastně váš obor.“

„Specializuji se na teorii her a počítačové modely.“

„Takže tvoříte takové ty počítačové hry pro děti?“

Kirsch cítil, že biskup svou neinformovanost jen hraje, aby působil staromódně. Dobře věděl, že Valdespino je ve skutečnosti v otázkách moderních technologií až strašidelně vzdělaný a často varuje veřejnost před jejich nástrahami. „To prosím ne. Teorie her je matematické odvětví, které studuje opakující se vzorce a snaží se z nich vyvozovat prognózy do budoucna.“

„Ach ano. Četl jsem myslím, že před několika lety jste předpověděl evropskou finanční krizi, je to tak? A i když vám nikdo nedopřál sluchu, vy jste napsal počítačový program, který Evropu zase postavil na nohy. Jak že to zní ten váš slavný citát? „Je mi třiatřicet, a v tom věku Ježíš křísil mrtvé.““

Kirsch rozpačitě sklonil hlavu. „Hodně špatné přirovnání, Vaše Excellence. Byl jsem mladý.“

„Mladý?“ Biskup se zasmál. „A kolik vám je teď? Čtyřicet, odhaduji?“ „Přesně tak.“

Starý muž se usmál a silný vítr mu nadouval roucho. „Podle Nového zákona měli zemi zdědit tiší. Místo toho dnes patří mladým – těm technicky nadaným, těm, co nehledí do své duše, nýbrž na displeje. Přiznám se, že mě nikdy nenapadlo, že někdy budu mít důvod sejít se s mužem, který stojí v čele jejich šiků. Víte, že vám říkají *prorok*?“

„Ve vašem případě mi proroctví moc nevyšlo, Excellence,“ odvětil Kirsch. „Když jsem vznesl dotaz, jestli bych se s vámi a vašimi kolegy mohl soukromě setkat, počítal jsem s dvacetiprocentní šancí, že mě přijmete.“

„A jak jsem řekl svým kolegům, pokud my bohabojní nasloucháme nevěřícím, můžeme z toho vždycky něco vytěžit. Protože kdo naslouchá hlasu ďábla, tím spíš ocení hlas Boží.“ Starý muž se usmál. „Samozřejmě žertuji. Promiňte mi prosím můj zvětšely smysl pro humor. Tu a tam se neovládnu.“

Na ta slova biskup Valdespino pokynul kupředu. „Ostatní čekají. Tudy, prosím.“

Kirsch se zahleděl k cíli, k ohromné citadele ze šedého kamene, usazené na hraně kolmého útesu spadajícího stovky a stovky metrů až k sytě zelenému gobelínu lesnatých úpatí hor. Ta výška ho znervózňovala. Kirsch odvrátil zrak od propasti, vyrazil za biskupem po nerovné horské stezce a soustředil se na schůzku, která ho čekala.

Požádal o audienci tři významné náboženské vůdce, kteří se tu zúčastnili právě proběhnuvší konference.

Parlament světových náboženství.

Už od roku 1893 se stovky duchovních vůdců téměř třiceti světových náboženství jednou za několik let na týden scházeli, aby spolu vedli dialog překračující hranice jejich víry. Mezi účastníky bylo mnoho vlivných křesťanských kněží, rabíni i islámští mullové ze všech koutů světa, hindští púdžárióvé, buddhističtí bhikkhuové, džinisté, sikhové a další.

Cílem parlamentu bylo „kultivovat harmonii panující mezi světovými náboženstvími, budovat mosty mezi duchovními směry a oslavovat to, v čem se všechny věrouky shodnou“.

Vznešený úkol, pomyslel si Kirsch, i když on sám v tom viděl jen prázdné cvičení – bezvýznamné hledání náhodných styčných bodů v nahodilé hromadě starých pohádek, příběhů a mýtů.

Biskup Valdespino kráčel po stezce jako první a Kirsche, který ho následoval s pohledem upřeným dolů ze svahu, napadlo, kolik je v tom ironie: *Mojžíš vystoupil na horu, aby přijal slovo Boží... a já vystoupil na horu, abych udělal přesný opak.*

Kirsch sám se sice neustále ubezpečoval, že jeho na tuto horu vede morální povinnost, ale zároveň nemohl popřít, že tuhle návštěvu přiřivila i velká

dávka fanfarónství: už se nemohl dočkat, až se posadí proti oněm duchovním a předpoví jim, že jejich konec se neodvratně blíží.

Až dodnes jste pravdu definovali vy, teď je řada na jiných.

„Díval jsem se na váš životopis,“ pronesl náhle biskup a pohledem zalétl ke Kirschovi. „Vy jste tedy absolventem Harvardu?“

„Ano.“

„Ach tak. Nedávno jsem četl, že poprvé v historii té školy studuje v prvním ročníku víc ateistů a agnostiků než těch, kdo se hlásí k některému náboženství. To je poměrně výmluvná statistika, pane Kirschi.“

Co vám mám povídat, měl Kirsch chuť odpovědět. Naši studenti jsou zkrátka stále chytřejší.

Když dospěli k prastaré kamenné budově, vítr zadul silněji. V šeru vstupní síně se vznášela těžká vůně kadidla. Oba muži prošli labyrintem temných chodeb, kde si Kirschovy oči cestou za průvodcem jen těžko zvykaly. Konečně dorazili k neobvykle malým dřevěným dveřím. Biskup zaklepal, sklonil hlavu a na prahu svému hostu pokynul, ať ho následuje.

Kirsch nejistě překročil práh.

Ocitl se v obdélníkové místnosti, jejíž vysoké stěny byly přímo obloženy starými, v kůži vázanými svazky. Ze stěn jako žebra vystupovaly další, volně stojící knihovny proložené litinovými radiátory, ve kterých to klepalo a syčelo, takže místnost působila hrůzyplně živoucím dojmem. Kirsch zvedl oči ke galerii se zdobným zábradlím, která se na úrovni prvního patra táhla podél celého sálu, a v tu chvíli s jistotou věděl, kde je.

Proslulá montserratská knihovna, uvědomil si. Žasl, že ho sem vůbec pustili. Říkalo se, že vzácné spisy nalézající se v téhle posvátné místnosti jsou k dispozici jen mnichům, kteří zasvětili život Bohu a žijí tady v horách v naprosté izolaci.

„Žádal jste o diskrétnost,“ pronesl biskup. „Tady máme největší soukromí. Do této místnosti se dostalo jen málo lidí zvenčí.“

„Velkorysá výsada. Děkuji.“

Kirsch biskupa následoval k rozměrnému dřevěnému stolu, kde už čekali dva starší muži. Ten vlevo působil vyčerpaně, měl unavené oči a neupravený bílý vous. Na sobě měl pomačkaný černý oblek, bílou košili a plstěný klobouk.

„Tohle je rabín Jehuda Köves,“ představil ho biskup. „Významný židovský filozof, který napsal mnoho prací o kabalistické kosmologii.“

Kirsch se natáhl přes stůl a zdvořile si s rabínem Kövesem potřásl rukou. „Velice mě těší,“ pozdravil. „Četl jsem některé vaše knihy o kabale. Nemohu říct, že jsem je pochopil – ale četl jsem je.“

Köves na něj přívětivě kývl a zlehka si otřel slzící oči kapesníkem.

„A tohle,“ pokračoval biskup a ukázal na druhého sedícího, „je uznávaný allima Sajid al-Fadl.“

Uctíváný islámský učenec vstal a srdečně se usmál. Byl to drobný, tělnatý muž a jeho bodrá tvář jako by nepasovala k tmavým, pronikavým očím. Oblečený byl ve skromné *dišdáše*. „A já zase, pane Kirschi, četl vaše prognózy budoucího směřování lidstva. Nemohu říct, že jsem s nimi souhlasil – ale četl jsem je.“

Kirsch se vlídně usmál a stiskl mu ruku.

„A náš host, Edmond Kirsch,“ obrátil se biskup na oba kolegy, „je, jak víte, vysoce uznávaný počítačový odborník, badatel v oboru teorie her, vynálezce a svým způsobem prorok technologického světa. Vzhledem k prostředí, v němž se pohybuje, mě jeho žádost o rozhovor s námi třemi poněkud zaskočila. Takže nyní by nám pan Kirsch mohl vysvětlit, proč tu vlastně je.“

S těmi slovy se biskup Valdespino usadil mezi svými dvěma kolegy, založil ruce na prsou a s očekáváním se na Kirsche zadíval. Všichni tři společně se na něj zahleděli jako nějaký tribunál, jako by šlo spíš o inkviziční výslech než o přátelské setkání vzdělců. V tu chvíli si Kirsch uvědomil, že tu pro něj biskup ani nenachystal židli.

Když si prohlížel ty tři před sebou, byl spíš trochu nespokojen, než že by měl strach. *Takže tohle je ta svatá trojice, kterou jsem si vyžádal. Tři mudrci, tři králové.*

Na chvilku se odmlčel, aby dal najevo svou sílu. Přešel k oknu a zadíval se na úchvatné panoráma pod sebou. Hlubokým údolím se táhl strakatý, sluncem ozářený koberec starobyklých pastvin a na opačné straně ustupoval rozeklaným vrcholům pohoří Collserola. O pár kilometrů dál, kdesi nad Baleárským mořem, se na obzoru sbírala hrozivá bouřková mračna.

Velmi vhodné, pomyslel si Kirsch, protože věděl, jaké pozdvižení už brzy způsobí nejen v této místnosti, ale i ve světě za jejími zdmi.

„Pánové,“ otočil se k nim prudce, „předpokládám, že o mé prosbě o zachování mlčenlivosti vám už biskup Valdespino řekl. Než budu pokračovat, jen bych vám rád vysvětlil, že to, co se vám chystám sdělit, musí zůstat v naprosté tajnosti. Zkrátka a dobře vás všechny žádám o slib mlčení. Můžeme se tak dohodnout?“

Všichni muži beze slova přikývli, ale Kirsch věděl, že je to pravděpodobně zbytečné. *I tak budou chtít tuhle informaci spíš ututlat než ji hlásat do světa.*

„Jsem tu,“ spustil Kirsch, „protože jsem učinil vědecký objev, který vás možná ohromí. Jde o záležitost, kterou jsem se zabýval mnoho let v naději, že najdu odpovědi na dvě z nejzákladnějších otázek lidské existence. A když se mi to teď podařilo, sešel jsem se právě s vámi, protože se domnívám, že tato informace světovou náboženskou obec hluboce zasáhne a dost možná povede ke změnám, které bych označil za rozvratné. O tom, co vám za okamžik odhalím, vím v tuto chvíli na celém světě jen já.“

Kirsch sáhl do saka a vytáhl poněkud předimenzovaný chytrý telefon, který sám navrhl a sestrojil tak, aby vyhovoval jeho potřebám. Telefon byl uložený v pouzdře s výrazným mozaikovým vzorem a on ho před sedícími muži opřel jako televizi. Za okamžik se přes tenhle přístroj připojí k super-tajnému serveru, zadá heslo o třiačtyřiceti znacích a spustí živou prezentaci.

„To, co za chvíli uvidíte,“ sdělil jim, „je hrubý sestřih prohlášení, které hodlám sdělit světu zhruba za měsíc. Ale ještě předtím jsem se chtěl poradit s některými z nejvlivnějších světových náboženských myslitelů, abych získal představu o tom, jak tuhle zprávu přijmou ti, kterých se týká nejvíc.“

Biskup si hlasitě povzdechl, spíš znuděně než zaujatě. „To je ovšem velmi zvláštní úvod, pane Kirschi. Jako by snad to, co nám chcete předvést, mělo otřást samotnými základy světových náboženských učení.“

Kirsch se rozhlédl po té prastaré studnici posvátných textů. *Ne jimi otřást. Rozdrtit je.*

Pohledem zkoumal trojici před sebou. Netušili, že se Kirsch chystá tuhle prezentaci předvést na oslnivé, pečlivě nazkoušené show už za tři dny. Až se tak stane, lidem na celém světě dojde, že všechna světová náboženství mají jednu věc společnou.

Hluboce se mýlí.

KAPITOLA 1

Profesor Robert Langdon vzhlížel ke dvanáctimetrovému psu sedícímu uprostřed dlážděného prostranství. Kožich zvířete byl tvořen živým kobercem trávy a voňavých květín.

Já se snažím tě mít rád, pomyslel si. *Vážně se snažím.*

Ještě chvíli nad tím tvorem přemítal a pak vyrazil po rampě pro pěší, klenoucí se k dlouhému terasovitému schodišti, jehož nestejně vysoké stupně měly vytrhnout příchozí návštěvníky z obvyklého rytmu a kroku. *Asi celkem úspěšně,* usoudil Langdon, když na nepravdělném schodišti poněkolkáté zakopl.

Pod schody se prudce zastavil a pohledem si změřil ohromný objekt, který se tyčil před ním.

Ted' už mě nejspíš nic na světě nepřekvapí.

Do výšky se tu vypínal obří pavouk, jehož tenké kovové nohy asi deset metrů nad zemí podpíraly odulé tělo. Pod pavoučím břichem visel kokon z drátěného pletiva, plný skleněných koulí.

„Jmenuje se *Maman*,“ ozval se čísi hlas.

Langdon sklonil hlavu a zjistil, že přímo pod pavoukem stojí štíhlý muž. Oblečený byl v černém brokátovém kaftanu a jeho téměř komicky nakroucený knír připomínal Salvadora Dalího.

„Já jsem Fernando,“ pokračoval, „a rád bych vás přivítal v našem muzeu.“ Prohrábl hromádku jmenovek, které měl před sebou na stolku. „Mohu se prosím zeptat, jak se jmenujete?“

„Samozřejmě. Robert Langdon.“

Muž k němu vystřelil pohledem. „Moc se omlouvám! Nepoznal jsem vás!“

Já se skoro nepoznávám sám, pomyslel si Langdon a ve fraku s bílým motýlkem a vestičkou prkenně vykročil dál. *Vypadám jako tučňák.* Langdonův